

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **A. G.**, zast. Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 1. 2015, č. j. CPR-16714-2/ČJ-2014-930310-V231, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 3. 2017, č. j. 32 A 22/2015 – 39,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Jihomoravského, odbor cizinecké policie (dále jen „správního orgánu I. stupně“), ze dne 16. 9. 2014, č. j. KRPB-69678-25/ČJ-2014-060026-SV. Posledně jmenovaným rozhodnutím bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění a zároveň mu byla stanovena doba šesti měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

[2] Spolu s kasační stížností byl soudu podán návrh na přiznání odkladného účinku. Návrh byl odůvodněn tím, že stěžovatel žije na území České republiky se svou přítelkyní. Ta se o něj, společně s jeho otcem, stará. Stěžovatel má v úmyslu požádat o zrušení platnosti správního vyhoštění dle § 122 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a dále o vydání povolení k přechodnému pobytu. Jeho zdravotní stav je navíc nepříznivý a v současné době si nedovede představit, že by měl absolvovat dlouhou cestu do Arménie. Okamžité vycestování by pro něj představovalo citelný zásah.

[3] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřila tak, že s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí, neboť stěžovatel je v řízení zastoupen právní zástupkyní, která jej může díky vyspělým elektronickým komunikačním prostředkům o průběhu soudního řízení aktuálně informovat i v zemi jeho původu.

[4] Dle § 107 odst. 1 s. ř. s., platí, že kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. upravující odkladný účinek žaloby se užijí přiměřeně. Dle § 73 odst. 2 s. ř. s. musí být pro přiznání odkladného účinku naplněny dva předpoklady. Soud přizná žalobě (či kasační stížnosti) odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro navrhovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem a žalovanou dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku dle § 107 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. jsou splněny.

[6] Soud vycházel především ze skutečnosti, že pokud nebude kasační stížnosti přiznán odkladný účinek a nastanou tak právní účinky napadeného rozhodnutí městského soudu, bude muset stěžovatel vycestovat z území České republiky na základě pravomocného a vykonatelného rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to ještě před rozhodnutím zdejšího soudu o kasační stížnosti. Zohlednil také stěžovatelem namítaný špatný zdravotní stav.

[7] Klíčové v této souvislosti je, že pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces může být nezbytné, aby mohl zůstat na území České republiky do skončení řízení o kasační stížnosti. Byť je v tomto řízení zastoupen advokátkou, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd. Újma ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. spojená s nuceným opuštěním území České republiky tak spočívá v možném dotčení ve výkonu jeho práva na spravedlivý proces (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, ze dne 30. 1. 2014, č. j. 9 Azs 59/2014 – 32, či ze dne 3. 12. 2014, č. j. 9 Azs 283/2014 – 27). Z tohoto důvodu proto není možné přisvědčit k námitce žalované, že stěžovatel je zastoupen právním zástupcem, který ho o průběhu soudního řízení může aktuálně informovat i v zemi původu.

[8] Z tohoto důvodu přiznává § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění odkladný účinek ze zákona (s výjimkou případů vyhoštění cizince z důvodu ohrožení bezpečnosti státu) a není důvod, proč by obdobnou možnost zůstat na území České republiky neměl mít vyhošťovaný cizinec i po dobu následného řízení o kasační stížnosti.

[9] Soud tedy uzavírá, že v daném případě shledal příčinnou souvislost mezi právními účinky žalobou napadeného rozhodnutí a možným vznikem újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Přihlédl také k tvrzení stěžovatele o jeho špatném zdravotním stavu, kterému nasvědčovaly lékařské zprávy ze spisu krajského soudu. Nelze vyloučit, že vycestování a

pokračování

následně krátce po tom případný návrat do České republiky, pokud by bylo kasační stížnosti vyhověno, by mohlo mít negativní vliv na jeho zdravotní stav. Z důvodu nadbytečnosti se již zdejší soud nezabýval dalšími okolnostmi, ve kterých stěžovatel spatřoval takovou újmu (společný život s přítelkyní, budoucí záměr podat žádost o zrušení správního vyhoštění).

[10] Nejvyšší správní soud dále posoudil žádost i z hlediska zbývajících podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s. pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, kterou je rozpor s důležitým veřejným zájmem.

[11] Stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. K uložení vyhoštění tedy nebylo přistoupeno z takového důvodu, který by způsobil rozpor s důležitým veřejným zájmem, což by bylo např. ohrožení bezpečnosti státu, případně jiného závažného narušení veřejného pořádku či veřejného zdraví (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016 – 34, či ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Azs 286/2016 – 30).

[12] Soud proto neshledal důvod, pro nějž by byl spatřován rozpor s důležitým veřejným zájmem ve stěžovatelově setrvání na území České republiky do doby rozhodnutí zdejšího soudu o jeho kasační stížnosti.

[13] Z těchto důvodů soud stěžovateli vyhověl a jeho kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Pro úplnost soud dodává, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se do pravomocného skončení řízení o kasační stížnosti pozastavují účinky napadeného rozsudku městského soudu a s ohledem na to nadále trvá odkladný účinek žaloby podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť existuje stav, jako kdyby o žalobě dosud nebylo rozhodnuto.

[14] Závěrem je třeba zdůraznit, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti není jakýmkoli způsobem ze strany Nejvyššího správního soudu předjíráno rozhodnutí o samotné kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu